





The Walters Art Museum
600 N. Charles Street
Baltimore, Maryland
21201

<http://www.thewalters.org/>



<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/legalcode>

Published 2009

NOTE: The pages in this book are ordered from right to left. This means that to view the pages in order, you should go the last page of the document and read what would be from “back-to-front” for a Western manuscript.

This document is a digital facsimile of a manuscript belonging to the Walters Art Museum, in Baltimore, Maryland, in the United States. It is one of a number of manuscripts that have been digitized as part of a project generously funded by the National Endowment for the Humanities, and by an anonymous donor to the Walters Art Museum. More details about the manuscripts at the Walters can be found by visiting The Walters Art Museum's website www.thewalters.org. For further information about this book, and online resources for Walters manuscripts, please contact us through the Walters Website by email, and ask for your message to be directed to the Department of Manuscripts.





M-3-11

النجيد مستعمل الفقير يعيش في

هست مرد نخبيله دادة	فقر زاسوي خويشتن بشتاب
اين جهان همجو مفلسان مش	وان جهان جون توانكران حسا

اللهم اغفر ذنوبنا

وسقطاتنا لفاظ وشهواتنا

الجناز وهفوات اللسان

اين كاهان كه ياد خواهم كرد	يا زب از ما بفضل در كذرات
زد ز چشم ز شني گفتار	رندن شهوت خطاه زبان

ما اضر احد شي الا ظهر في قلبنا

تا بدانی که چیست میجویش	هز که چیزی گرفت اندرد
گاه اندر کناره رویش	گاه اندر میان گفتنش

لسان العاقل و راقب

دل خود هادی زبان دازد	مرد عاقل که سخن گفتن
بر زبان آن حدیث نکند	تا حدیثی بدو نیندیشد

قلب الاحمق و السانه

دل خود تابع زبان دازد	مرد احمق که سخن گفتن
دل بران قول کفنه بکار	هزجه خواهد بگوید و آنکه

من جری فی عنان امله عثر بجله

دَرْهَمَه كَا زَهَا بَدَسْتِ هَوَا	هَرَكِه بَدَهْدِ عِنَانِ بَدَسْتِ اَمَلِ
زُود بَاشَد كَمَا نِ اَمَلِ نَا كَآه	اَنْدَرَانْدَا نَدَشِ بَحَا هِ اَجَلِ

اِذَا وَصَلْتَ اِلَيْكَ لَطِيفِ النِّعَمِ

جُوبَا بِي تُو نِعْمَتِي وَ زَجَدِ	خُورْدِ يَاشَد جُو نَقْطَه مَوْهُو
شُكْرَانِ يَافَتْهُ فَرُو مَكْدَانِ	كِه زَنَا يَافَتْهُ شَوِي مَحْرُ

اِذَا قَدَرْتَ عَلَيَّ عَدُوًّا فَاجْعَلْهُ

جُونِ سُدِي بَرَعْدُو خُودِ قَادِ	عَفْوَرَا شُكْر نِعْمَتِي خُودِ سَا
رَحْمِ رَحْمَتِي كِه هَزِجِه كُنِي	دَر جِهَانِ جُزْ هِمَانِ نِيَا بِي بَانِ

من لا عوده كثف اعصانه

مآند اندر بلیت ایشان	هز که با هتر از کند نری
نبردش بواجبی فرمان	ننهندش براسنی کردن

قلب الاخوت فی روقا

جایگاه دلش زبان و کینت	هر که او هست با حماقت جفت
آن همه بر سر زبان و کینت	هر چه دازد ز نیک بد دزد

لسان العاقل فی قلبه

هست بنهان زبان و دزد	هر که او هست با کمال خرد
مبود هیچ گفت او باطل	نشود هیچ سرا و پیدا

اکثر مضارع العقول تحت جبار

تأوانی سوی طمع مکرای	افت عقل مردم از طمع است
عقل مردم دزدوفند زبای	جون طمع دست بزد بنماید

فرا بیدی صفت لخت و هلاک

حاصل زرد بچلکمی اغراض	هز که بر حق بود بهر دو جهات
آنک از راه جو کند اغراض	بازد روز طه هلاک افند

اذا املقتم فتاجروا الله بالصدق

هست از آن مال جاه را پیشی	هیچ چیزی مدان تو چون صدق
اوزه اند زنج دزویشتی	اورد ساند بناز اسنغنا

اغنى الغنى العقل قال

ای که خواهی توانگری بیوست	نازان جازیبی بهتری
از خرد جوی مهتری زیراک	پنست همچون خرد توانگری

الطامع في وثاق اللذوق قال

تا توانی مکن در کرد طمع	اکراز عقل هره داری
زانک پیوسته مزدیم طامع	بسته باشد برشته خواری

احذروا نفاذ النعم فما كثر

ای که با نعمی بسیرت بد	نعمت خویش را از خود مرمان
که نه هرج آن رمیده شدن کنی	باز آوردنش بود آسان

اکرم النسب حسرت اولاد

ای که مغرور ماند شب روز	بیزرگی عزاصل و نسب
رو بجز آن آید گرای که هست	نسب بهتر تو حسرت آید

افقر الفقرا الجبوت و کلام

گرفتیری و نیستی اجبوت	تو از آن فتنه هیچ نیندیشی
شکر کن اندرین مقام کلام ^{نست}	بدتر از جمیع چیز دزولیشی

اوحش الوحش العجب

گرترا پیشه خویشتن بنوا ^{ست}	مردمان از تو مهتر بردارند
متراد در مضایق و وحشت	بنی جلیس آنس بر یک دارند

اذا حلا القدر بطل الحد

توز تسليم صير سان بگاه	جون قضاء خدای نازل گشت
نشان بخت زاه او بسپاه	نشان كز دفعه او بحد

الشرف بالفضل والادب بالامد

شرف مرد جز بفضل ادب	فضل خوی و ادب که نیست بحق
کز جبهه داند بزرگ اصل و نسب	مردی فضل نیاید بخرده بخت

اکرم الابرار حسن الخلق

روز شب سال ماه در غصه است	مزد بخوی بر همه عالم
نیک خوئی شرف نیند ادبست	نیک خوئی کز نیک که نزرند

الاحسان يقطع اللسان

هَرَكَ كَرْدِي نَجَائِ وَأِحْسَانَ	مَالِ دَادِي وَمِنْ بَحْرِي
هَمْ زَمِيَرَشْ نَهْمَزِ بِنُوسَتِي	هَمْ زَا لَشْرُزْ هَجُوبِ بَرِي

عَرَفْتُ فِكْرَهُ فِي الْعَوَالِمِ بِشَجْهِ

هَرَكَه دَرِ عَاقِبَتِ لَبِّي نَكْرَ	بِيَمِ دَلِّ بَاشْدُ نَنْكَ زَهْرَه
نَهْ بِيَا بَدْرِ عَزَّتِ حِصَّه	نَهْ بَكِيْرُ دَرِ كَامِ دَلِّ هَجْرَه

اذا حلت المقايير ضل التدارك

جُونِ قَضَائِ خُدَائِ عَزْوَجِلْ	بَرَسْرِ بِنْدَه شَوْدَ نَازِلْ
هَمَه نَدْبِيْرَ اَوْ شَوْدَ كَمْرَه	هَمَه تَقْدِيْرَ اَوْ شَوْدَ بَاطِلْ

رب طمع کازب و قال

در طمع دل نیست باید هیچ	که طمع پیشتر دُرُوع بود
آتش کمان طمع برافروزد	که ز خاک سترش فروغ بود

البغی سائر الی الخیر و قال

بغی شومست کرد بغی مکرد	بغی بیج حیات زاب کند
مزد را از صف بقتا ببرد	ناکش در کف فنا کند

فی کل جرعة شرقه ومع کل کلمة

نیك بد پیش که صلاح فساد	هست آمخته در نیز عالم
هیچ ز اچت ندید کس ز زنج	هیچ شادی نیکد کس ز غم

رَبِّ اَمَلِ خَائِبٍ وَمِنْ كَلِمَةٍ

ای که بستی امیند در چرخ	غم مخور که بیا و پیش بدست
بس امیندی که آن نکست وفا	بس شکوفه که بشکفتد نیست

رَبِّ اَنْبَاجِ بُورِي اِلَى الْخَيْبِ

ای بسا مرد سود جوینده	که قدم در ره مخوف نهاد
عاقبت چون بدستش آمد سود	اوازن سود در زیان افتاد

رَبِّ رِحَابِ بُورِي اِلَى الْهَرَمَانِ

نه هزاران گو امیند چیزی کرد	کسب آن چیز باشدش آسان
پس امیندی که هست عاقبتش	محت یاش افت حرممان

الحكمة ضالة المؤمن

هَرَكَةٌ جِزْيِ نَفْسٍ كَمْ شَوْ	لَبَنَتَهُ دَاوَدُ نَجَسَتْ نَشْرَهُ هَمَّتْ
جَانِ أَنْكَرَكَ كَمَا مُؤْمِنٌ بَاكَشَا	هَمَّ بَدَانِ سَانَ طَلَبَ كُنْدُ حَكَمَتْ

الشر حجامع مساوي العيون

نَا تَوَانِي مَكَرْدُ كَزْدِ بَدِي	كَمَا تَرَاهَسَتْ طِينَتْ طَاهِرُنْ
كَزْبِدِي فَضْلُ تَوْشُودِ بِنَهَانْ	وَزَبْدِي عَيْبُ تَوْشُودِ ظَاهِرُنْ

كثرة الوفاق نفاق وكثرة الخلاف

دَرْ وِفَاقِ كَسَانَ عَلَوِ مَكْنِيدِ	كِيهِ أَزَانَ تَهَمَّتْ زِيَا زَائِدِ
وَزِخْلَافِ مُدَامِ دُورِ شَوِيدِ	كِيهِ أَزَانَ دُشْمَنِ بِيغَزَائِدِ

مزکانت اسافله صلب اعاليه

هرکه باشد ضعیف انباش	در کف آفر با بود مقهور
نشود بی متابعتان هرگز	هیچ کن بر منازعان منصور

خاوری بجان قلب جاوید

هرکه را وقت کودکی بود سنت	پیشه در زیر مردمان خفتن
شرم او ز فتنه باشد هرگز	ناید از لفظ او ز کوهفتن

السعید منو عظم بغیره

نیکی بخت آنکسی بود که دلش	آنچه نیکی در زوشت بیدیزد
دیگران را جو بنداده شود	اوازن بند به نزه بر کپرد

القلب اذا كره عسى

بَسْتَمَّ دَلَّ بَسُوِي عَلِمَ مَبَزُّ	كَانَ سِتَمَّ اَتَشَدُّ دَلَّ اَفُزُوذُ
هَمَّةٌ خَاطِرًا كَرَجِهَ نَبَزُوذُ	بَسْتَمَّ عَلِمَ رَانِيَا مُوَزُّ

الادب صورة العقل وقال

بِاَدَبٍ بَاشَرُ دَرْ هَمَّةِ اَحْوَالِ	كِتَابٌ نَامُ نَيْكٍ زَا سَبَبِ اَسْتِ
عَاقِلٌ اَنْتَ كُوَادِبِ دَارُذُ	نَسْنَتِ عَاقِلٌ كَمِي كَبِي اَدَبِ اَسْتِ

لا حياء لبحر صدق في الله

هَرَكَهَ بَاشَدُ جَرِيصٍ مَرْجِرِي	نَايْدَانِزَا زِجُسْتَنَ اَن سَدَمِ
بَزُوذَا زِنْهَادَا وَنَجَلَتْ	بَسُوذَا زِنْ سِرْسِشْتَا وَارَزَمِ

ظن العاقل كهانه وقال

هرايشازت كه مرد عاقل كرد	برايشازات او مزند مجوي
ظن عاقل بود بهزگاري	دز اجابت تو حكم اختر كوي

من نظر اعني صدق ولي الله

مزدرد ركازها جو كرد نظر	بهزه اعنيا زان بر داشت
هرجه آن سود مند بود گرفت	والبحه ناسود مند بود گذاشت

العداوة شغل و من كلامه

هر كه پيشه كند عداوت خلق	انهمه چيزها جدا كردد
كه دلش خسته عبا باشد	كه نشسته بلا كردد

رَبِّ سَاعٍ فِيهَا يَضْرِبُ وَقَالَ

ای بسا گزنی که طالب کار نیست	که در آن کار باشد شرح خندان
ناصح او شود از آن غم کین	حاسد او شود از آن شادان

لَا تَتَّكِلْ عَلَى الْمُنَى فَمَا بَصَائِعُ النَّوَى

تکیه بر آرزو مکن که نه هر چه	آرزو باشدت به بخشند حق
هر که بر آرزو کند تکیه	بدر عافلان بود آجمق

الْيَاسُ حُرٌّ وَالرَّجُلُ بَعِيدٌ

گر بریدی ز مر دمان تو امید	ببن آزادی و بدل شادیت
و ز بدیشان امید در بستی	داری از دست عز آزادی

عبد الشهوة اذل من عبد الله

هَسَّتْ نَفْسَ خَنِيسٍ طَبَعَ لِسِمِ	هَزَكَ اَوْ بِنْدَه كَشَّتْ شَهْوَتَا
بَتَرًا زَبْنَدَه جَرِيده بَسِيمِ	بِنْدَه شَهْوَتَا اسْتَدْرَجُوا

الحاسد مغتاظ على عبد نبيه

رَكِي كَوْزَكَ زِدْهِجِ كُنَا	هَسَّتْ مَرْدَجَسُو دَخِشَمِ الْوَدِ
زَانِجَه بَاسْتَدْرَاطِنَاعِ اِلَه	نَعِمَتِ خَلْقِ دِيدَه نَوَانَدِ

كفى بالظفر شفيعا للمذنب

عَفْوَكُ زَانِكُ بِي كِنَه كَسْ نَيْسَتِ	بَرْكَه كَا زَجُونِ شُدِي قَا
ظَفَرُ تَوْشَفِيْعِ اُولِيْسِ نَيْسَتِ	وَرَمَرُو رَاشَفِيْعِ كَسْ نَبُوْدِ

الراحة مع اليا سر صدق اوله

هرچه زنجست جمله در دل ^{تست}	تا تو در دل میندیشستی
هرچه آن را چستت حاصل ^{تست}	جو بریدی میندازد کرا

الحرمان مع الحرص وقاله

بانز مستمند با دل ز لیش	ای که با حرص مانده شب نوز
هرجا حرص پیش حرم آن پیش	از ره حرص دور شو ز یراک

من کثر مزاحه لم یخل من حقه

گرامی زنت با سبان گردد	هر که سازد مزاح بیشتر
دز همه سینها کرا باشد	بر در دیده هاسبک باشد

من طلب ما لا يعينه فانه ما لم

گر بگشتندش هیچ نکزاید	انچه ناید بکآر مردم را
زانجه اوزاهمی بکآزاید	فوت گردد ز دست او پیشک

السامع للخبير احدا المخلص

نه که جنک نه که طینک	تا توانی خواه غنبت کن
هست همچون کند غنبت	هر که او غنبت کی شنو

الذک مع الطمع صدق و لم الله

نش ز رنج جانش در جزع است	هر که دازد طمع بمال کسان
کآنجه خوار نیست جمله در طمع است	تا توانی طمع مکن ز نیراک

نعمه الجاهل كروضة في منزلة

مكر از كردگان خویش كنه	ای که داری هزندانای مال
روضه در میان مزب كنه	لقمه جهل زان خواه که هست

المسؤل حری بعد وفا

خویشتر در مقام شك فکند	مرد مسؤل چون دهد وعده
نیست حر که در خلاف زند	هست حر که زده وفا سپرد

اکبر الاعداء اخفاهم مکیده

که بظاهر ترا نماید بر	بتریز دشمنی توان دادان
نیست ممکن خد ز دشمن سر	هست ممکن خد ز دشمن جهر

اذا تم العقل نقص الكلام

هرگز زانندگنت مایه عقل	پنهوده گفتنش بود بسیار
مرد ز اعقل خون بیفزاید	در مجامع بگاهدش کفنا

السفیع جناح الطالب

ای که هستی تو طالب حاجت	بیخ تو میدی از دلت برکز
تا بمطلوب خود زسی ز ملوک	دست در دامن شفیع زن

نفاق المرء ذلته صدق ولی الله

ای که داری نفاق اندزدل	خاز بادت خلیده اندر خلق
هرگز سازد نفاق پیشه خویش	خوار گردد بزده خالق خلق

رحم الله امرأ عرف قدره ولو بعد

رَحْمَتِ اِيْرَدِيْ بِرَانَ كَسْبَاد	كِه عَنَانَ بَرَكْفِ جُون نَهْد
وَد رِخُوْد زَا بَدَانْدَه رَكَز	قَدَم از حَلْ جُوْد بَرُوْن نَهْد

إِعَادَةُ الْأَعْيَادِ تَذَكُّرُ اللَّذَائِبِ

عُذْرِيْ كَبَا زِجْوَاهِ اَز كُهِي	كَزْدُو بَا زَسْت نَقْصِرْ جَاه تَرَا
بَسْرَعُوْد بَا زَرْفَتْنِ تُو	تَا زَه كَزْدَنْ بُوْدُ كَنَاه تَرَا

النصير بين الملاءم تقريع وقال

كِرْ نَصِيْحَتِ كُفِيْ مَخْلُوْتِ كَنْ	كِه جُزْ اِيْنِ شِيْوَه نَصِيْحَتِ نَيْسْت
هَزْ نَصِيْحَتِ كِه بَزْمَلَا بَاسْتَد	اَنْ نَصِيْحَتِ بَجْرُ فَنَصِيْحَتِ نَيْسْت

لامراضی منقلة العقل

در فرونی جسم جان خوری	ای که روز شب از طریق علاج
هیچ پماری جو کم خردی	بازۀ در خرد فرای که نیست

لسانک بقتضیک و فکوک

کان زود بر زبان که خوی کند	دز نکو خور کن زبانت نا
پیش خلق از سیاه روی کند	خوی را مریدی مکن که ترا

المعك وما جهله وقال

کز نقصان خود ندانندش	مزدمان دشمنند علی را
چون ندانند تحمل خوانندش	علم آکثره خلاصه دینست

لا شفيع انجح من التوبة

ای که بی حد گناه کردستی	هی توبی از آن فعال شنیع
توبه کن تا رضای حق یابی	که به از توبه نیست هیچ شفیع

لا لباس ارجحك من السلامة

مزد را که ز عقل بهره بود	هیچ کسوت به از سلامت نیست
به سلامت اگر نباشد شاد	کسوت او بجز تداست نیست

لا اء اعی من الجهل

علم در نیست نیک با قیمت	جهل در نیست بخت بی در مان
نیست از جهل جز شقاوت نفس	نیست از علم جز سعادت جان

لا محبة مع مراد وولي الله

ابلهست آنکه فعل اوست بحاج ابهری را کجا علاج بود
تا تو ای بحاج پیشه مکن کافت دوستی بحاج بود

لا شرف اقلی من الاسلام

ای که دزدل کفرماندی
که چو اسلام نیست هیچ شرف
عز اسلام داده از کف

لا معقل احسن من الورع

ای که از دست لشکر افات
کز زرع خوبتر بناهی نیست
عاجزی و ترا سپاهی نیست

لا صواب مع ترك المشورة

مشورت زهیر صواب آمد	دز همه کار مشورت باید
کار آنکس که مشورت نکند	نادره باشد از صواب بود

لا عروۃ الا کذب و قال

هر که باشد دروغ زن بزوی	از مروت کجا فروغ بود
کر کند عهد آن خدای بود	ورد همد و عهد آن دروغ بود

لا وفا لملوک صدق فی الله

مطلب تو وفای ز مرد ملوک	نشود مجتبع ملال وفا
کر کند عهد چون ملال خواست	بشکند عهد دست جفا

لاشامع الكبير وقال

هرگز را کبر پیشه شد همه خلق	در مجافان حقایق او کوبند
وانت بزم منج توضع	همه عالم ثناء او کوبند

لا سودایم مع انتقام

صولة انتقام از مردم	دولت مهتری کند عاقل
از ره انتقام یکسوشو	تا نگردی ز مهتری عاقل

لا زیارت مع زعارة وقال

جون زیارت کنی غم زنی را	روی خوش دار خوی آن خوشتر
جه آکز بد خوی کنی انجا	آن زیارت شود هب اهدر

لا شرف مع سوء الادب

کَرِجِه اَوْ زَا جَلَالَتِ نَسَبَتِ	بِی ادب مز دیکی شود مهتر
که بزگی نتیجه ادبست	با ادب باش تا بزرگ شوی

لا اختاب من غیر معهود

خُنْكَ اَنْ كُنْ كَرِجِص رَا بَكْدَا شَت	حرص نزار بجز مآت کشد
دست از حرص می باید داشت	گرنخواهی که در حرام افتی

لا راحة مع الحسد وقال

بِالْحَسَدِ هِنِجْ كَسْ نَبَا شَدْ شَاد	از حسد دور باش شاد بزنی
مَرْحَسَدَ زَا طَلَا قُ بَا يَدِ رَاد	گر طرب زانکاج خواهی کرد

لا كرم اعز من التقوى قال

زانکه تقوی سر همه کرمست

کز کز می براه تقوی رو

بهرتر از بدل کردن کرمست

ناگرفتن دزم زوجه حرام

لابن مع الشيخ صدق قول الله

نیست ممکن که طاعتش دارند

هر که ز انجیل پیشه شد در کران

نبود حق چگونه بی کداریک

چو کز از نیست طاعت اول

لا صحة مع الذهب و من كلامه

تن درستی و خوردن بسیار

نشود جمع هیچ مزد ما

گرت عمر عزیز هست بکار

مذهب خویش ساز که خوردن

لا تنظر الي من قار وانظر الي ما

شرف قابل حساست او	دز سخن كك كند هيچ اثر
تو سخن زانكر كه حالش چيست	در ك زانده سخن مگر

البحر عند البلاء تمام المحنة

دز بليت چيز مكن كه جزع	بهاي دلت كند ز جور
هيچ زبني تمام نزران نيست	كز ثواب خدای مانی دور

لا ظفر مع البغي ومن كلمه

هر كه از راه ظلم چیزی جست	ظفر از راه او عیان بر نافت
وز ظفر یافت منفعت نگرفت	پنر چنانست از ظفر كه نیاقت

من عذب لسانه کثر آخوانه

در مُودتِ برادرانِ تو آند	کز زبانت خوش است جمله خلق
خسیر جان تو جاگرانِ تو آند	کز زبانت بدست در خانه

بِالْبِرِّ لَسْتُمْ عِبَادَ اللَّهِ وَقَالُوا

سرو زان جهان سرفکنده	کز تو خواهی که پیش تو باشند
مرد آزاد را کند بنده	مردمی که مردمی کردند

بشروا بالبخيل كادت او وارث

اوزان مال به سره کمی دازد	هر که ز مال هست خود نیست
یا بمیراثِ خواری کدازد	یا بتازاجِ حادثات دهد

قیمه کلامی ما بحسنه

که تن خود بدان بیا زانی	قیمه تودران قدر علمست
چون تودر علم خود بیفزاید	خلق در قیمتت بیفزایند

معرفة نفس فقد عرف ربها

هست نفس تو حجت قاطع	بر وجود خدای عزوجل
کوست مصنوع و ایزدش صانع	جو بدانی تو نفس را داینه

المر محبوب تحت لسانه وقال

چون گوید سخن ندانندش	مزد پنهان بود بر زبان
زشت گوید سفینه خوانندش	خوب گوید لیب کوبندش

النَّاسُ نِيَامُ فَإِذَا مَاتُوا انْتَبَهُوا

همه که بخفتگان مانند	مردمان غافلند از عقی
چون بیدارند از خواب دانند	ضرر عفتی که می ورزند

النَّاسُ فِي فِتْنَةٍ اسْتَبْرَأْتُمْ بِاللَّيْمِ

همه بر سیرت زمانه زوند	خلق را نیست سیرت بد
دشمنند که از زمانه فکند	دوستند که از زمانه نواخت

فَاهَلَكَ أَمْرٌ وَعَرَفَ قَدْرَهُ

از همه حادثات بزرگشت	هز که مقدار خویش را بشناخت
در مقام سرور بزرگشت	از مضیق غرور بیرون جشت



صَلِّ عَلَيْكَ يَا مُحَمَّدُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

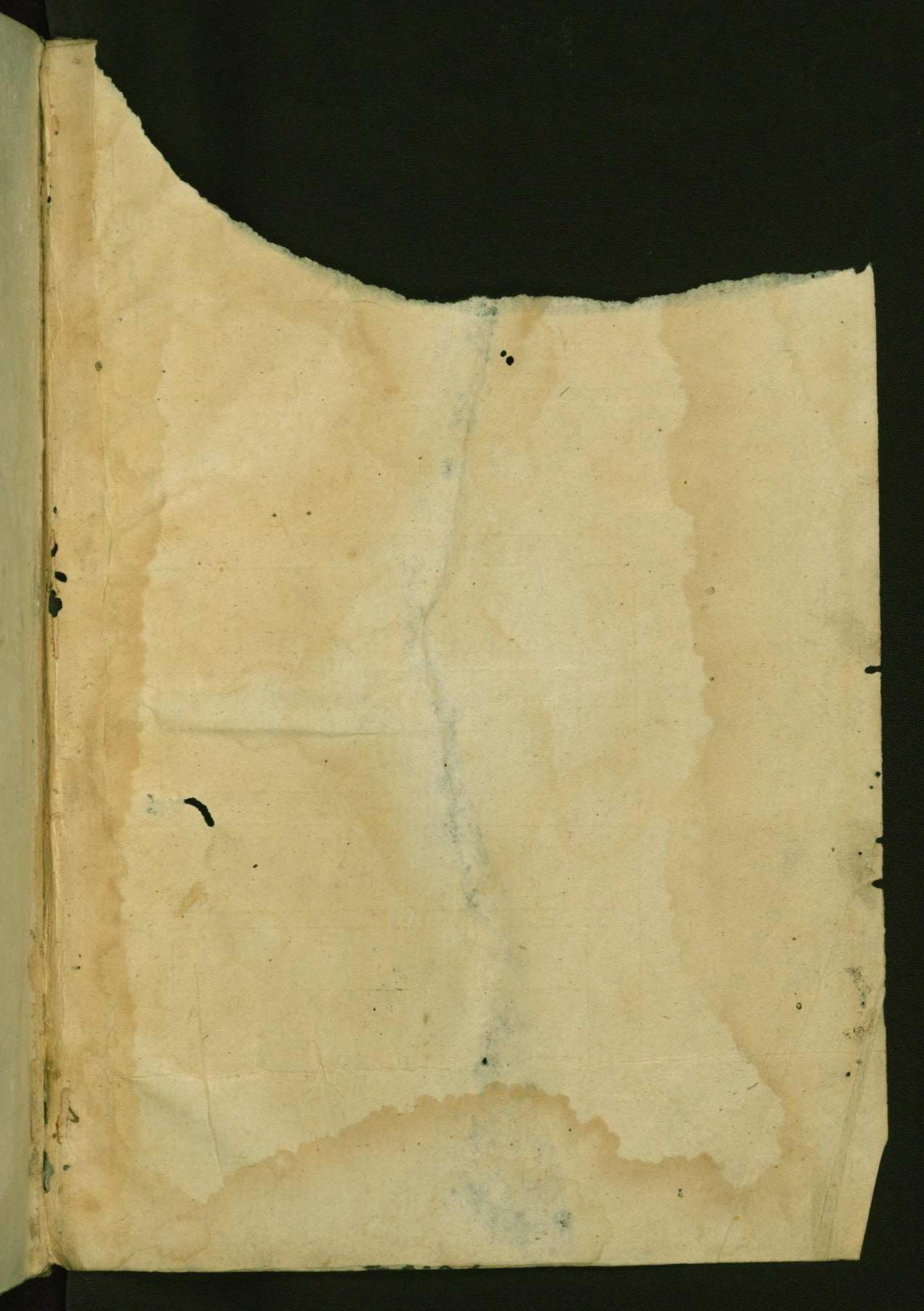
هَسَّتْ نَامِ خُدَايِ عَزَّ وَجَلَّ	هَنْزِ نَزِيكَ كَلَامِ دَايِ چُنِسْتِ
مُسْكَ كَلِ كَارْتَايِ بَرَادِرِ حَلَّ	زَانِ كِه فِي نَامِ اَوْ نَجَوَاهِدْ شُدْ

لَوْ كَسَبْتَ الْعِطَافَا اَرْدَدْتَ

بِيقِينِ النُّجْمَايْنِجِهِ مِي بَايِدْ	حَالِ خُلْدِ وَ حَجْرِ نَيْمِ دَايِسْتَمْ
اَنْ يَقِيْنَ ذَرَّةً نَيْفِ زَايِدْ	كِرْ حِجَابِ اَزْ مِيَا نَدِ بَرِ خَيْرِ دْ

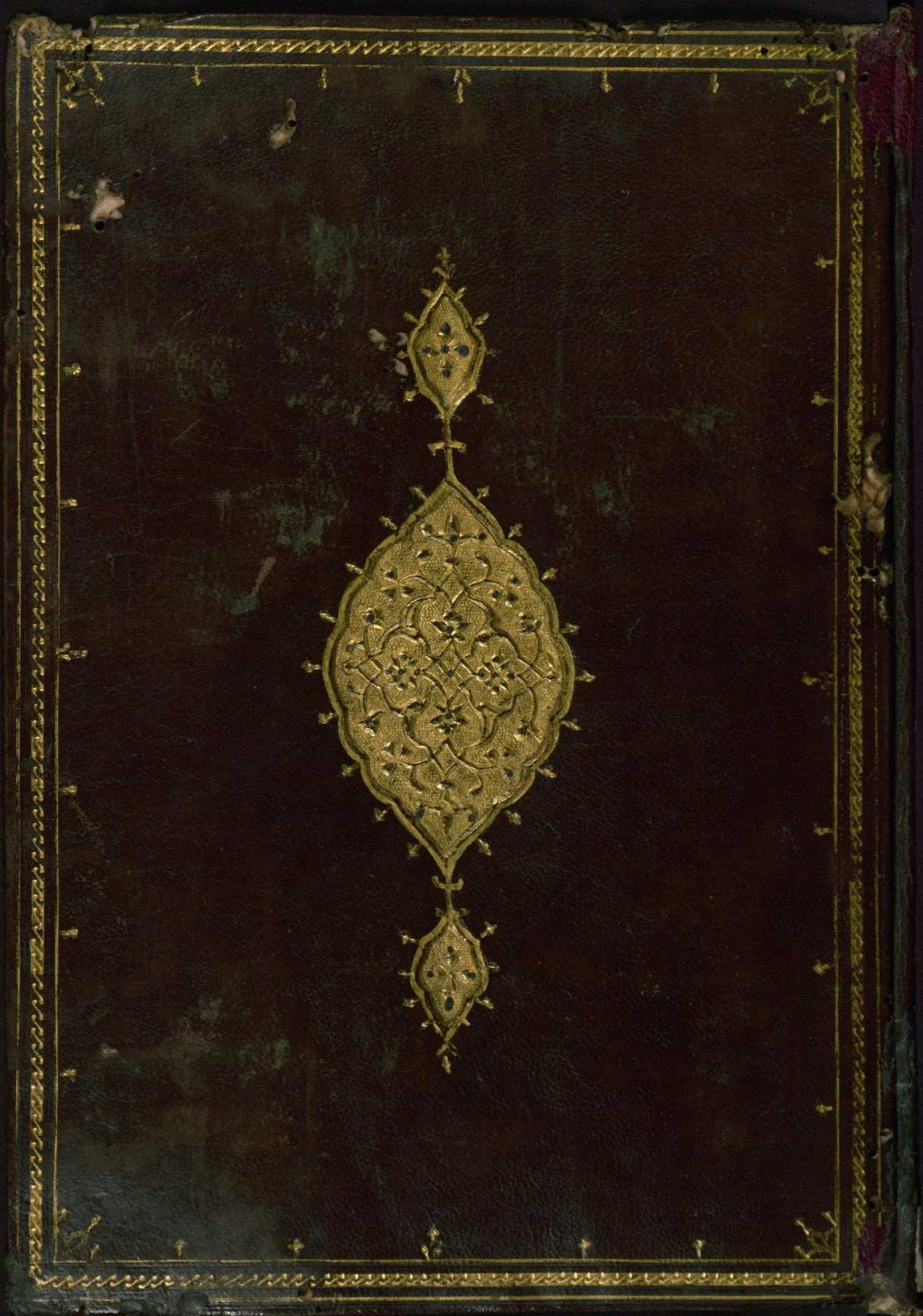


شركة الخواص











The Walters Art Museum
600 N. Charles Street
Baltimore, Maryland
21201

<http://www.thewalters.org/>



<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/legalcode>

Published 2009

1b); framing lines in gold, black, and blue; gold-flecked paper; polychrome floral motifs flanking Persian verses

Decoration

fol. 1b:

Title: Illuminated incipit page with titlepiece

Form: Incipit; titlepiece

Label: This opening decorated page has an illuminated headpiece with the title of the work in tawqī script executed in white ink on a gold background. The text begins with the doxological formula (basmalah) in black muḥaqqaq script outlined in gold, followed by two Persian verses in black naskh script. Following is an Arabic line written in gold thuluth script outlined in black. The Arabic text is again followed by two Persian verses inscribed in black naskh.

Acquisition

Walters Art Museum, 1931, by Henry Walters bequest

Binding

The binding is not original.

May date to the ninth or tenth century AH / fifteenth or sixteenth CE; dark brown goatskin (with flap); central lobed oval and pendants brushed with gold; red leather doublures with filigree decoration and central lobed oval; half-oval for flap

Bibliography

Brockelmann, Carl. *Geschichte der arabischen Litteratur* (New York; Köln: E.J. Brill, 1996), 1: 39; S1: 486.

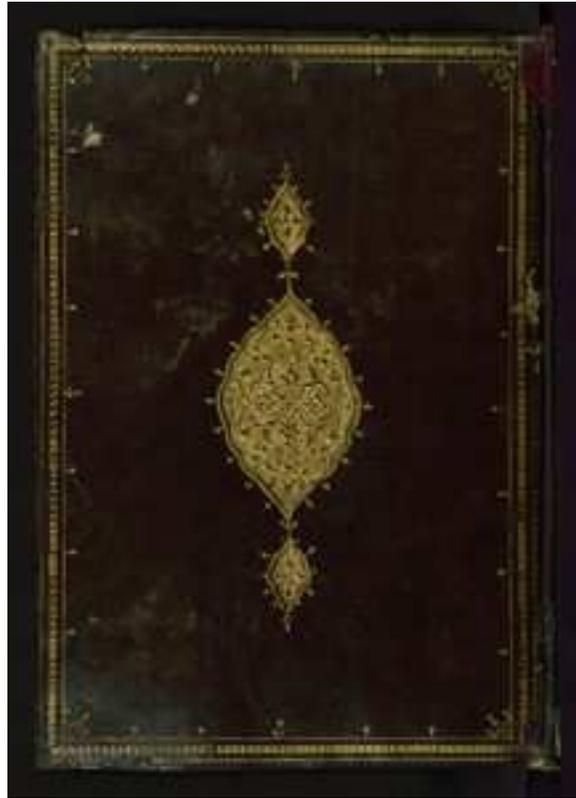
Date	9th century AH / 15th CE
Origin	Iran
Form	Book
Genre	Devotional
Genre	Literary -- Prose
Genre	Literary -- Poetry
Language	The primary language in this manuscript is Arabic. The secondary language of this manuscript is Persian.
Support material	Paper Cream laid paper; gold-flecked
Extent	Foliation: i+18+i Flyleaf at end of codex a stub
Collation	Catchwords: None
Dimensions	14.5 cm wide by 21.0 cm high
Written surface	9.5 cm wide by 13.5 cm high
Layout	Columns: 1 Ruled lines: 9 Framing lines in gold, black, and blue; Arabic and Persian texts arranged in alternating rectangular panels; Persian verses divided into two columns
Contents	<i>fol. 1b - 18a:</i> <i>Title:</i> Ṣad kalimah-i Amīr al-Mu'minīn 'Alī <i>Incipit:</i> بهترین کلام دانی جنیست * ... <i>Hand note:</i> Sayings of `Ali in Arabic written in blue muḥaqqaq and gold thuluth scripts; Persian verses written in black naskh script; title of work written in white tawqī script (fol. 1b); all scripts vocalized <i>Decoration note:</i> Illuminated titlepiece with polychrome floral decoration in rectangular pieces (fol.

Shelf mark	Walters Art Museum Ms. W.615
Descriptive Title	One hundred sayings
Text title	Şad kalimah-i Amīr al-Mu'minīn 'Alī <i>Vernacular:</i> صد كلمه امير المؤمنين علي
	<i>Note:</i> The title is inscribed in the illuminated titlepiece on fol. 1b. The Arabic text begins: law kushifa al-ghīṭā' mā azdadtu yaqīnan.
Author	<i>Authority name:</i> 'Alī ibn Abī Ṭālib, Caliph, ca. 600-661 <i>As-written name:</i> 'Alī ibn Abī Ṭālib <i>Name, in vernacular:</i> علي بن ابي طالب
	<i>Note:</i> Author dates preferred by cataloger: d. 40 AH / 661 CE
Author	<i>As-written name:</i> Rashīd al-Dīn Muḥammad al-Balkhī al-Vaṭvāt (Waṭwāt) <i>Supplied name:</i> Rashīd al-Dīn al-Vaṭvāt (d. ca. 578 AH / 1182 CE) <i>Name, in vernacular:</i> رشيد الدين محمد البلخي الوطواط
	<i>Note:</i> Author name supplied by cataloger
Abstract	This illuminated copy of One hundred sayings, referred to as Mi'at kalimah in Arabic and Şad kalimah in Persian and attributed to the fourth caliph of Islam, 'Alī ibn Abī Ṭālib (d. 40 AH / 661 CE), contains a Persian paraphrase (dubayt) by Rashīd al-Dīn Muḥammad al-Balkhī, known as al-Vaṭvāt (Waṭwāt) (d. ca. 578 AH / 1182 CE). The manuscript was completed in Iran sometime in the ninth century AH / fifteenth CE. The sayings of `Ali in Arabic are written in blue muḥaqqaq and gold thuluth scripts, and the Persian verses are written in black naskh scripts. The codex opens with an illuminated titlepiece inscribed in white tawqī script (fol. 1b). The dark brown goatskin binding with central lobed medallion and pendants and doublures with filigree decoration may date to the ninth or tenth century AH / fifteenth or sixteenth CE.

This document is a digital facsimile of a manuscript belonging to the Walters Art Museum, in Baltimore, Maryland, in the United States. It is one of a number of manuscripts that have been digitized as part of a project generously funded by the National Endowment for the Humanities, and by an anonymous donor to the Walters Art Museum. More details about the manuscripts at the Walters can be found by visiting The Walters Art Museum's website www.thewalters.org. For further information about this book, and online resources for Walters manuscripts, please contact us through the Walters Website by email, and ask for your message to be directed to the Department of Manuscripts.



A digital facsimile of Walters Ms. W.615, One hundred sayings
Title: Şad kalimah-i Amīr al-Mu'minīn 'Alī



Published by: The Walters Art Museum
600 N. Charles Street Baltimore, MD 21201
<http://www.thewalters.org/>



<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/legalcode>
Published 2011